

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Y. R.**
státní příslušnost Ukrajina
v ČR bytem [adresa]
zastoupen advokátem Mgr. Janem Vargou
se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/23, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017 č. j. MV-48368-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 23. 1. 2017, č. j. OAM-1237-15/ZR-2016, jímž byla podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“) zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona mu byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí vyplynulo, že bylo dne 28. 6. 2016 zahájeno řízení z moci úřední o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 871 odst. 1 písm. e) ZPC, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. OAM přitom vyšel z opisu z evidence rejstříku trestu a rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 30. 3. 2016 č. j. 17 T 118/2015-293, kterým byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu svobody v trvání 3 let do věznice s dozorem a k trestu propadnutí věci za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“). Rozsudek byl potvrzen usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2016 č. j. 9 To 140/2016-329, resp. byla odvolání státního zástupce a obžalovaného zamítnuta. Správní orgán I. stupně, jehož rozhodnutí bylo žalobou napadeným rozhodnutí žalované potvrzeno, se zabýval i otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, kdy zjistil, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu dne 7. 6. 2007 za účelem sloučení s občanem ČR, ke dni rozhodování žije na území ČR s manželkou, synem a panem P. W., ke kterému nemá žalobce ani jeho rodina příbuzenský vztah. Pan W. má v bytě, který žalobce vlastní, zřízeno věcné právo k užívání. Žalobce a jeho rodina se o něj starají, neboť má omezenou hybnost dolních končetin. Manželka i nezletilý syn (nar. 8. 4. 2004) mají stejně jako žalobce st. příslušnost Ukrajina, oba disponují povolením k trvalému pobytu na území ČR. Žalobce nemá živnostenské oprávnění, je zapsán jako jednatel ve společnosti Nábytek Mizan, s.r.o., spolu s manželkou vlastní byt na adrese [adresa v Praze]. Žalobce tak má v České republice silné rodinné vazby, avšak svým protizákonným jednáním výrazně do těchto vazeb negativně zasáhl, kdy se měl se po celou dobu svého pobytu v ČR chovat v souladu se zákony ČR. Skutečnost, že má v ČR rodinu a s manželkou zde vlastní byt mu nebránila, aby páchal závažnou drogovou trestnou činnost. Výpomoc invalidnímu panu W. žalobcem je zajištěna jinak, neboť žalobce je výkonu trestu odnětí svobody a poskytovat ji panu W. nemůže. Soukromé a rodinné vazby žalobce nepřeváží negativní okolnosti jeho chování, které je vysoce společensky škodlivé. Zrušením trvalého pobytu se mu nezakazuje kontakt s jeho synem, manželkou, případně jakýmkoli osobami, se kterými si během svého pobytu v ČR vytvořil vazby. Žalobce je dospělý a plně odpovědný za své jednání. Protiprávního jednání se dopouštěl zcela vědomě, bez jakéhokoli ohledu na jeho možné dopady. Kromě toho si může požádat o jiný druh pobytu na území. Je pravdou, že žalobce pobývá na území České republiky více než 12 let a trvalý pobyt má udělen od roku 2007, do doby pobytu na území ČR však nelze započítávat dobu, kdy je ve výkonu trestu nebo ve vazbě. K tomu správní orgán prvního stupně poukázal na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 7 A 24/2011 a uvedl, že trvalý pobyt je nejvyšší možné pobytové oprávnění, které může cizinec v ČR získat. Pokud však cizinec porušuje zákony ČR a je za své jednání pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, musí počítat i s možností odebrání povolení k trvalému pobytu. K tomu OAM dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č. j. 5 Azs 46/2008-71. Z něj k intenzitě nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si na území ČR v průběhu pobytu vytvořil, vyplývá, že intenzitu nepřiměřeného zásahu dosahuje dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. Žalobci ale zrušení povolení k trvalému pobytu nijak nebrání k tomu, aby si požádal o udělení nižšího pobytového oprávnění, byť pro jeho osobu ne tak výhodného, jako je povolení k trvalému pobytu. Má možnost zažádat o povolení k dlouhodobému pobytu, ačkoli to automaticky

neznamená, že bude vyhověno. Dále OAM odkázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 5 As 120/2011 s tím, že nepřiměřenost vydaného rozhodnutí nemůže být dána ani faktem, že po zrušení pobytového oprávnění bude žalobci vydán výjezdní příkaz a bude mu stanovena lhůta k vycestování. Nelze ani zohlednit finanční prostředky na cestu do země původu a pro případný návrat do ČR, pokud získá jiný druh pobytu, neboť žalobce sám ohrozil svůj pobytový status, kdy se rozhodl pro trestnou činnost a tedy možný postih včetně odebrání pobytového oprávnění. Za integrovaného nelze považovat cizince, který je v ČR odsouzen za úmyslnou trestnou činnost k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Podle správního orgánu prvního stupně tak vydané rozhodnutí není nepřiměřené svým dopadem do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán též uvážil význam chráněného společenského zájmu a konstatoval, že zrušení trvalého pobytu žalobci, který byl pravomocně odsouzen za zvlášť závažný drogový delikt, je vysoce žádoucí s ohledem na ochranu společnosti a především mladistvé, kteří jsou nebezpečím drog ohroženi ve zvýšené míře vzhledem ke své nezralosti. Cizinci žijící na území ČR, kteří obchodují s drogami, hrubým způsobem poškozují jméno České republiky v zahraničí, kdy je ČR v současné době kvůli obchodování s drogami vnímána negativně v rámci EU. Proto naprosto jasně převažuje veřejný zájem, zájem většinové společnosti a celé ČR, nad zájmem žalobce, pravomocně odsouzeného výrobce drog ve výkonu trestu odnětí svobody. K tomu odkázal na nález Ústavního soudu ČR ze dne 21. 11. 2003 č. j. IV Ús 462/03 o svrchovaném právu každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území a z něhož vyplývá, že právo pobývat na území cizího státu není možno kvalifikovat jako základní lidské právo a nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR. Také Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů v čl. 9 odst. 3 cestou udržování pravidelných osobních kontaktů s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte. V čl. 10 odst. 2 pak je pojednáno v souvislosti čl. 9 odst. 2 o právu dítěte a jeho rodičů opustit kteroukoli zem i svou vlastní, a vstoupit do své vlastní země s výhradou omezení, které stanoví zákon a která jsou nutná pro ochranu národní bezpečnosti veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo morálky nebo práva a svobod druhých, a která jsou v souladu s ostatními právy uznávanými v této Úmluvě. OAM uzavřel, že zrušením povolení trvalého pobytu žalobci nedojde k porušení ani Úmluvy o lidských právech. Navíc nelze dávat naroveň správní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení povolení k trvalému pobytu, jímž je pouze cizinci odebráno nejvyšší pobytové oprávnění. Žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně plně přisvědčila a odvolání žalobce proti němu zamítla.

3. Žalobce v podané žalobě nepopíral zjištěný skutkový stav a v tomto směru pouze doplnil a doložil, že má na území České republiky kromě manželky, nezletilého syna O. a pana P. W., se kterými žije, také bratra V. R. s manželkou a dvěma dcerami, tedy i širší rodinu. Naproti tomu na Ukrajině již žijí pouze rodiče žalobce, kterým je 63 a 66 let. Konkrétně v žalobě uplatnil námitku vady posouzení dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, kdy zdůraznil, že žije v České republice cca 16 let. Poprvé do ČR přicestoval na tehdejší tzv. cestovní vouchery v roce 1999 a 2000 na krátkodobý pobyt. Od srpna 2001 do ledna 2003 byl účasten v České republice azylového řízení, které sám zrušil a na krátký čas se vrátil na Ukrajinu. Od roku 2004 má v ČR dlouhodobý pobyt, od roku 2007 pak trvalý pobyt. Od doby, kdy poprvé přišel do České republiky, se nedopustil žádného trestného jednání v ČR ani na Ukrajině, vyjma trestného činu, z jehož podnětu bylo vedeno správní řízení o zrušení trvalého pobytu, tedy se jednalo o exces z jinak

řádného života. V České republice s manželkou vlastní byt, jejich manželství je funkční, trvá ji 17 let, a i v době, kdy je žalobce ve výkonu trestu, udržují rodinné vztahy vzájemnou korespondencí a pravidelnými návštěvami žalobce ve výkonu trestu. Dále uvedl, že pan W., který s rodinou žalobce žije, je invalidní po amputaci pravé nohy, nemá žádnou rodinu, se kterou by se stýkal, jeho jedinou rodinou je rodina žalobce. Veškerou péči o něj proto rodina žalobce obstarává, doprovází jej na vyšetření nebo úřady, takto s nimi žije již od roku 2006. Pomoc žalobce panu W. je nyní z důvodu výkonu trestu dočasně omezena a musí ji suplovat policie. Manželka a syn žalobce žijí v ČR od roku 2006. Rodina je zde pevně zakotvena. Nezletilý syn žije na území ČR od svých dvou let, nyní navštěvuje základní školu, je sžitý s místní mentalitou, má zde kamarády i všechny důležité sociální vazby. Nuceným vycestováním by tak nezletilý syn žalobce utrpěl naprosto nepřiměřenou újmu. I když není pobyt manželky a nezletilého syna na území ČR vázán na povolení k pobytu žalobce, v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí by došlo k rozdělení rodiny, syn by ztratil jednoho z rodičů a živitele, otec by na Ukrajině nemohl dosáhnout takových výdělečných poměrů jako v ČR. Odstěhování celé rodiny z ČR je rovněž nevhodné z důvodu labilit syna, který je socializován pouze v ČR. Žalobci je známo, že může požádat o přechodný pobyt, na který však nemá nárok. Navíc by mohl iniciovat žádost pouze osobně na území domovského státu, přičemž lhůta pro vyřízení žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití činí 270 dnů a s ohledem na důvod zrušení stávajícího pobytu žalobci ani nelze očekávat, že by jeho žádosti bylo vyhověno. Zdůraznil, že již v době podání žaloby nezletilý syn velmi špatně snášel, že je otec ve výkonu trestu, byl mu diagnostikován nervový tik, i když za otcem na návštěvy dochází, což by ovšem nebylo možné, kdyby byl žalobce na Ukrajině. Již tato situace je pro něj náročná, natož dlouhodobější a vzdálenější odloučení. K tomu žalobce poukázal na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) a judikaturu NSS.

4. V závěru žaloby žalobce zdůraznil, že by zrušením trvalého pobytu došlo k nepřiměřeně silnému zásahu do jeho rodinného života, zejména by byl narušen zájem jeho nezletilého syna, který je ve věku 12 let a žije v ČR od malička. Byl by také narušen vztah s manželkou, se kterou žije ve funkčním manželství, a byl by omezen pan W., invalidní důchodce, který je nyní dočasně omezen v pohybu a upíná se k propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. Výkon trestu je pouze dočasnou omezující záležitostí, bylo by příliš přísné rodinu dále omezovat a trestat ji dalším odloučením a s tím spojenými útrapami. Žalobce hovoří plyně česky, Českou republiku považuje za svůj domov, kde chtěl zde žít v poklidu se svou rodinou a vychovávat syna. V ČR je socializovaný, strávil zde aktivní léta svého života. Ve věku 40 let je pro něj obtížné vracet se do rodného prostředí, ze kterého je vykořeněn. Živnost taxikáře nezrušil, pouze přerušil. Po dokončení výkonu trestu v ní bude pokračovat, neboť trestný čin nesouvisel s jeho podnikáním, případně si může nalézt jiné zaměstnání. Žalobce svůj trest vykoná, již není pro společnost škodlivý, je obyčejný člověk, který udělal chybu, je potrestán. Vzal si z toho ponaučení, což je smyslem podmíněného trestu, který vykonává. Neměl žádný záznam v trestním rejstříku a také ze zprávy z místa bydliště nevyplývalo žádné negativní hodnocení. Jeho trestná činnost rozhodně nedosahuje té míry společenské škodlivosti, která by odůvodňovala zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Ke svým tvrzením žalobce navrhl provedení důkazů.
5. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná argumentovala obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí a zdůraznila, že trestná činnost žalobce byla úmyslného a zvláště závažného charakteru, útok byl veden ze zjištěných důvodů a proti zájmům české společnosti, zejména zájmu na ochranu veřejného zdraví a před ničivými následky drogové trestné činnosti a ukončena byla teprve až zásahem státních orgánů ČR. O závažnosti jednání žalobce svědčí uložený nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 3 let a rozhodnutí o propadnutí značného množství věcí spojených s trestnou činností. Trestnou činnost žalobce nelze považovat za jednorázový exces z jinak řádného života, neboť jí vyvíjel dlouhodobě v blíže nezjištěné době ode dne 29. 10. 2013 do dne 17. 4. 2015. Žalobce není na území dostatečně ekonomicky integrován, o čemž svědčí skutečnost, že drogovou trestnou činnost páchal ze zjištěných důvodů. Není ani dostatečně integrován do české společnosti, o čemž svědčí dlouhodobé páchání trestné činnosti. Není pravdou, že by žalobce s Policií ČR spolupracoval, neboť svou vinu nepřiznal a na místo toho uvedl, že drogu vyráběl někdo jiný. Když se pokoušela celní hlídka zastavit vozidlo řízené žalobcem a v němž převážel drogu, žalobce se s vozidlem choval nestandardně. Na dotaz hlídky k obsahu kufru uvedl, že je tam nepořádek z chalupy, zatímco ve skutečnosti vezl drogy. K tomu žalovaná v podrobnostech odkázala na obsah rozsudku Okresního soudu Praha-západ, z něhož vyplývá nepodloženost žalobních tvrzení a dále konstatovala, že uvedený rozsudek svědčí o tom, že žalobce projevil před orgány činnými v trestním řízení negativní postoj k objasnění trestné činnosti. O závažnosti jednání žalobce svědčí jak výše a druh trestu, tak i skutečnost, že jeho jednání bylo soudem kvalifikováno jako zvláště závažný zločin. K argumentaci žalobce rodinnými a soukromými vazbami žalovaná uvedla, že si žalobce musel být vědom toho, že důsledky jeho jednání ohrožují nejen realizaci rodinného a soukromého života během pobytu na svobodě, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území ČR, a rovněž mají vliv i na dosavadní způsob života jeho blízkých. Žalobce si mohl a měl být vědom toho, že svou dlouhodobou drogovou trestnou činností ohrožuje i budoucnost svého syna, neboť je známým faktem, že uživatelé drog si peníze na koupi drog opatřují často pácháním trestné činnosti, a to včetně násilné trestné činnosti. Drogová trestná činnost žalobce směřovala svými následky ke spolupodílení se na vytváření kriminálního prostředí, jež ve svých negativních následcích ohrožuje život, zdraví a majetek společnosti jako např. v případě loupežných přepadení, při němž bývá ze strany pachatelů ohrožen život a zdraví oběti, nemluvě o tom, že drogy končí i nezletilých dětí a ohrožují jak jejich zdraví, tak jejich budoucí vývoj. Žalovaná konstatovala, že napadené rozhodnutí neznamená zákaz pobytu žalobce na území ani zákaz styku žalobce s manželkou a synem, popř. dalšími osobami. Manželka a žalobcův syn nejsou pobytově závislí na žalobci. Všichni jsou státními občany Ukrajiny, tudíž mohou případně pobývat společně v zemi jejich společného původu. Žalobce má na území Ukrajiny své rodiče, tedy tam má významné rodinné vazby. Žalobce se nachází v produktivním věku a činnost taxikáře není natolik specifická, aby jí nemohl vykonávat na Ukrajině. Pokud žalobcově rodině finančně vypomáhají jiní příbuzní, je v případě návratu žalobce a jeho rodiny na Ukrajinu tato možnost rovněž. Pobyt žalobce v rámci krátkodobých víz nebo azylového řízení, po něm se znovu vrátil na Ukrajinu, nelze započítat do délky pobytu žalobce na území, neboť se v případě krátkodobých víz jednalo jednak o krátkodobé pobyty a v případě azylového řízení se žalobce po ukončení vrátil zpět do země původu. Žalovaná uzavřela, že není v zájmu české společnosti, aby na jejím území pobývali cizinci pravomocně odsouzení za drogovou trestnou činnost.
7. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

8. Podáním ze dne 18. 9. a 20. 9. 2017 žalobce zaslal soudu úředně ověřené překlady oddacího listu, svědčící o manželství žalobce s manželkou L. R. a rodný list nezletilého syna O. R., dále doklad o společném vlastnictví bytu s manželkou.
9. Při ústním jednání soud jednal v nepřítomnosti žalované, která se omluvila. Zástupce žalobce setrval na dosavadních tvrzeních, a s ohledem na to, že žalovaná nerozporovala existenci širší rodiny žalobce na území ČR, vzal navržené důkazy zpět. Soud o nich proto nerozhodoval. K věci samé zástupce žalobce a žalobce osobně zdůraznili, že nepopírají pravomocné odsouzení, ale trestnou činnost žalobce považují za naprosto ojedinělý exces. Žalobce byl již podmíněně propuštěn z výkonu trestu usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 15. 11. 2017, sp. zn. 6 Pp 63/2017, byla mu stanovena zkušební doba v trvání 5 let, o tom předložili doklad. K dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života poukázali na hledisko proporcionality s tím, že předmětem trestné činnosti nebyl pervitin či heroin, ale marihuana, žalobce nebyl drogovým dealerem ve velkém ani distributorem, pokud bude v České republice, nebude již trestnou činnost páchat. Nyní pobývá na Ukrajině. Synovi je téměř 15 let. Vídají se málo, manželka a syn žijí dále v ČR, neboť tu syn chodí do školy. Finanční poměry žalobce se zhoršily, neboť na Ukrajině obtížně hledá práci. Se synem se viděl naposledy o vánocích, kdy byly prázdniny. Předtím v loni v létě celkem 1 měsíc. Cesta na Ukrajinu je daleká a stojí peníze. Na Ukrajině žije žalobce s rodiči. V České republice je pobyt na 180 dnů, který ale nevyužívá plně, neboť v ČR nemůže pracovat, o jiné pobytové oprávnění na území ČR nepožádal, neboť nevěří, že mu bylo uděleno.
10. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
12. Podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
13. Vzhledem k tomu, že skutkový stav, ze kterého správní orgány při svém rozhodování vycházely, nebyl mezi účastníky řízení sporný, s výjimkou tvrzení žalobce, že s orgány činnými v trestním řízení spolupracoval, soud z obsahu správního spisu ověřil podklady pro jejich rozhodnutí a ve vztahu k danému tvrzení žalobce se seznámil s obsahem rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 5. 1. 2016, č. j. 17 T 180/2015-293, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2016, č. j. 9 To 140/2016-329. Z nich vyplynulo, že žalobcovo tvrzení není pravdivé. Jak vyplývá ze strany 4 a 5 rozsudku Okresního soudu Praha – západ a str. 1-3 usnesení odvolacího soudu, bylo žalobcem řízené vozidlo zastaveno hlídkou pro nestandardní způsob jízdy, když se hlídka rozhodla vozidlo prověřit a ptala se žalobce, co má na zadních sedadlech, uvedl, že tam má větrák. K dalšímu dotazu na obsah kufru pak odvětil, že „bordel z chalupy“, ale když na výzvu hlídky otevřel zavazadlový prostor, ze kterého byl silně cítit zápach marihuany, nacházely se tam tři pytle o váze minimálně 1 – 2 kg. Z dalších částí odůvodnění pak vyplývá, že obrana žalobce byla vyvrácena. Ze samotného výroku o vině plyne, že

vybudoval v objektu rodinného domu, jehož je vlastníkem, indoor pěstírnu konopí a následně za použití nainstalovaného technologického zařízení v blíže nezjištěné době od 29. 10. 2013 do dne 17. 4. 2015, aniž mu byla taková činnost povolena, vypěstoval neoprávněně nejméně v jednom případě minimálně 286 ks rostliny konopí o průměrné výšce cca 40 cm, které následně zpracoval tím způsobem, že ostříhal a usušil vrcholové části rostlin s cílem získat toxikomanky využitelný materiál k následné distribuci dalším osobám, a dne 17. 4. 2015 v zavazadlovém prostoru jím řízeného vozidla Mercedes-Benz neoprávněně přechovával 3 igelitové pytle se zpracovaným rostlinným materiálem z rostlin konopí o celkové hmotnosti 5.115,6 g v usušeném stavu, z něhož bylo separováno 4.524,2 g toxikomanky využitelného podílu rostlinného materiálu, který obsahoval 21,23%, tj. v přepočtu 960,488 g účinné látky, která je jako psychotropně uvedena v seznamu psychotropních látek dle příslušného nařízení vlády a zákona. Tedy neoprávněně vyrobil a pro jiného přechovával omamnou a psychotropní látku a čin spáchal ve značném rozsahu, čímž spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let, pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem a byl mu uložen trest propadnutí věcí, které jsou ve výroku prvostupňového rozsudku blíže specifikovány, přičemž je zřejmé, že se jedná o věci použité k páčání trestné činnosti nebo jejím výsledkem. Odvolání žalobce a státního zástupce byla zamítnuta, odvolací soud se s posouzením soudu prvního stupně ztotožnil.

14. Soud předně uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které tvoří podle ustálené judikatury jeden celek, jsou založena na obsahu spisového materiálu a je z nich zřejmé, že se oba správní orgány zabývaly zjištěným skutkovým stavem velmi důkladně, uvážene, při zohlednění všech okolností, které přílehlavě aplikovaly na právní normu za použití judikatury správních soudů, a to i Nejvyššího správního soudu, ale i příslušných ustanovení Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud plně přisvědčuje žalované, že podmínky ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) byly splněny. O tom předně svědčí shora zmíněný rozsudek soudu v trestní věci žalobce a žalobcem vykonaný trest uložený za závažnou trestnou činnost způsobenou na území státu, který mu umožnil pobývat v něm na základě nejvyššího možného pobytového oprávnění, jímž je povolení k trvalému pobytu. V této souvislosti soud zdůrazňuje povahu trestné činnosti, kterou žalobce spáchal a která byla kvalifikována trestními soudy jako zvlášť závažný zločin, pročež byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let a byl mu uložen trest propadnutí rozsáhlého majetku. Soud plně vešel na stanovisko žalované, podle kterého se jedná o trestnou činnost, jež je svým charakterem nebezpečnou pro společnost a tedy veřejným zájmem, neboť se jedná o drogovou trestnou činnost, jež svými následky směřovala k spolupodílení se na vytváření kriminálního prostředí a tím ve svých negativních následcích ohrožení života, zdraví a majetku společnosti, jak je tomu např. v případě loupežných přepadeních, kdy bývá ze strany pachatelů ohrožen život a zdraví obětí, ale i ohrožení nezletilých dětí a jejich zdraví, resp. jejich budoucího vývoje. Soud nemohl nevnímat ani to, že trestná činnost žalobce byla úmyslná, zvlášť závažného charakteru, spáchána ze zjištěných důvodů, že žalobce při zastavení hlídkou vozidla, které řídil, se zasahujícími celníky nespolupracoval, naopak se snažil jejich pozornost odvrátit a jeho trestná činnost byla ukončena až zásahem státních orgánů České republiky. Svou činnost přitom žalobce páchal dlouhodobě a nelze jí tak považovat za jednorázový exces, jak žalobce tvrdí. Skutečnost, že drogovou trestnou činnost páchal ze zjištěných důvodů, nasvědčuje

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jednoznačně tomu, že žalobce není na území ČR dostatečně ekonomicky integrován. Skutečnost, že páchal trestnou činnost dlouhodobě, nasvědčuje tomu, že není dostatečně integrován ani do české společnosti jako takové. Pro závažnost žalobcovy trestné činnosti ostatně svědčí i výše a druh trestu, a samotná právní kvalifikace jako zvlášť závažného zločinu. O naplnění první podmínky normy vymezené v § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (první podmínky) soud proto nepochybuje.

15. Žalobce svou žalobní obranu v nyní projednávané založil na nesouhlasu s posouzením dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, který považoval za nepřiměřený okolnostem. Žalobní námitka není důvodná, neboť je z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřejmé, že celistvě a pečlivě zvažovaly všechny rodinné a soukromé vazby žalobce na území České republiky i v zemi původu, a velmi důkladně se zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vyšly přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39) a v souladu s ní poměřovaly něco k něčemu, tedy veřejný zájem, spočívající k ochraně veřejného pořádku, s právem na soukromý a rodinný život cizince. Zohlednily délku pobytu žalobce na území České republiky a vzaly v úvahu, že žalobce vlastní s manželkou v České republice byt, kde žijí s nezletilým synem, který v České republice navštěvuje základní školu a je zde integrován, jakož i s panem P. W., o kterého se starají. Na tomto místě soud uvádí, že z podkladů spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ani z žádného stanoviska žalobce nevyplývá povinnost rodiny žalobce starat se o pana P. W., pročez k péči o tuto osobu při posuzování dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nemusí být přihlíženo. Uvedené platí tím spíše, že v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, této osobě ani pomáhat nemohl a zjevně mu pomoc byla zajištěna jinak, jak je tomu ostatně i nyní, kdy žalobce již pobývá po značnou část roku v zemi původu. Správní orgány rovněž uvážily, že manželka žalobce a jeho syn nejsou na žalobci pobytově závislí a že žalobou napadené rozhodnutí neznamená zákaz pobytu žalobce na území ani zákaz styku žalobce s manželkou a synem, popř. dalšími osobami, tj. bratrem a jeho rodinou. Soud považuje za relevantní i stanovisko žalované o tom, že žalobce může v zemi původu požádat o jiný druh pobytového oprávnění (dlouhodobý pobyt) na území České republiky, což žalobce dosud ani neučinil, ač mu toto právo zákon o pobytu cizinců umožňuje. Soud s ohledem na skutkové okolnosti a rodinné poměry žalobce nesdílí jeho obavu, že by žádosti nemělo být vyhověno, byť tomu nemusí být hned napoprvé. Je na žalobci, aby se o to (třeba i opakovaně) pokusil a uplatnil obdobně rozsáhlou argumentaci, jako v nyní projednávané věci k tomu, aby přesvědčil rozhodující správní orgán o tom, že v budoucnu již bude právní řád ČR respektovat s odpovědností za své jednání nejen vůči sobě, ale i osobám blízkým.
16. Pokud žalobce s rodinou zvolili tu cestu, že žalobce pobývá v zemi původu se svými rodiči a jeho manželka se synem žijí v České republice, je to jejich svobodné rozhodnutí, neboť přichází v úvahu i druhá možnost, kterou je odstěhování celé rodiny za blízkými příbuznými (rodiči žalobce a prarodiči nezletilého syna) na Ukrajinu, u nichž ostatně žalobce žije. Nelze ani přehlédnout, že je žalobce v produktivním věku, a i když je soudu z jeho rozhodovací činnosti známo, že na Ukrajině není odvedená práce stejně finančně ohodnocena, jako je tomu v České republice, nemůže být tato okolnost sama o sobě ani s přihlédnutím k ostatním skutečnostem důvodem pro závěr o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Je třeba zdůraznit, že žalobce si měl a mohl být vědom toho, že jeho dlouhodobě páchaná závažná trestná činnost za

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

účelem zisku může mít dopad do jeho soukromého a rodinného života a tedy mít vliv na soužití s nejbližšími osobami, jimiž jsou manželka a nezletilý syn, ale i dalšími jako je bratr s rodinou a jiní, se kterými si vytvořil na území České republiky vazby. Je zcela na odpovědnosti žalobce, že si finanční prostředky opatroval způsobem, který je v rozporu s důležitým veřejným zájmem České republiky, tedy drogovou trestnou činností a že tak činil dlouhodobě, zjiště a úmyslně. Je to právě odpovědnost žalobce jako manžela a otce, aby své jednání včas korigoval a neohrožoval budoucnost svých blízkých. Nebýt jednání žalobce, nebyl by důvod pro zahájení řízení z moci úřední a vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

17. K tomu žalovaná opodstatněně užila argumentaci rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30. Z ní na danou věc přílehavě vyplývá „...se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlázení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (být v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“
18. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je dále zřejmé, že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce posoudily v souladu s Úmluvou o právech dítěte, Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod, judikaturou ESLP a národních správních soudů. Z jejich argumentace je totiž zřejmé, že vzaly ohled na zájem dítěte a práva a povinnosti jeho rodičů (čl. 3), vypořádaly se s faktory, které jsou vytyčeny v žalobcem namítaném rozsudku ESLP (Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku a Uner proti Nizozemsku viz str. 6 žaloby), a intenzitu zásahu do veřejného pořádku, resp. ohrožení veřejného zájmu poměřovaly s konkrétním a jasně identifikovanými zásahy do soukromého nebo rodinného života cizince (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 41/2014-34), zkoumaly nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život žalobce, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 8 As 68/2012). Právem následně dospěly k závěru, že dopad rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobci do jeho soukromého a rodinného života je přiměřený a soud jejich stanovisku plně přisvědčuje. Pro skutkovou podobnost (odsouzení pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2, písm. a) a c) zákona č. 40/2009) soud opětovně zmiňuje shora citovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozsudek NSS ve věci sp. zn. 2 Azs 147/2016, podle kterého „nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání.“

19. Soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, procesně úspěšnému žalované však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Praha dne 15. března 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.